

Gensyn

af

Anja Adjoh

Det var det samme triste syn, der mødte mig hver morgen, når jeg slog øjnene op. Stenmur, cementloft, tremmer af armeret stål. Selv lydene var de samme. Slæbende fodtrin fra trætte, nedtrykte mænd, der modvilligt slog de grå tæpper til side og fik sig stablet på benene ene og alene af frygt for straffen ved at lade være.

Fængselsvagterne var skånselsløse ved morgenoptællingen. Deres knipler havde legemsskader og mord på samvittigheden, og jeg havde ingen ambitioner om at være en del af den statistik – slet ikke så tæt på målet.

Mit indre vækkeur var præcist, velsmurt af angst og disciplin, men også af håb. For hver solopgang var der en dag mindre, til jeg skulle gense hende.

Jeg kom op fra briksen og strakte mig for at få den værste stivhed ud af kroppen. Jeg følte mig gammel. Ikke, at jeg var det, dåbsattesten viste kun 35, men visse begivenheder kunne accelerere ældningsprocessen. Jeg håbede, at friheden kunne gøre noget tilsvarende den anden vej rundt.

Tremmedørene gled til side og uden at tænke over det, trådte jeg ud på afsatsen. Tyve meter under os på de slidte sten stod Grynteren i al sin magt og vælde. Det

var selvfølgelig ikke hans borgerlige navn, men en hen-tydning til hans mangelfulde sprog.

Grynteren vejede mindst 140 kilo, og det meste var muskler. Jeg havde heldigvis aldrig smagt hans vrede, for enhver form for oprør, der nogensinde havde boet i mig, var for længst sivet ud. Jeg skævede til højre for at se, om vi var fuldtallige. Mit hjerte sank i livet, da jeg opdagede, at Montgomerys plads stod tom. Var han blevet syg i løbet af natten, eller var der sket noget, der var værre end det? Jeg vidste, at Tyren i lang tid havde haft et godt øje til ham og havde ventet på en chance for at ... nå ja, jeg kunne ikke sige, jeg misundte Montgomery hans gode udseende, hvis det var det, der var sket.

Ellers var der ingen faldne, ikke denne morgen.

I morgen, tænkte jeg. Gud, lad mig holde skindet på næsen indtil i morgen. Mere skal jeg ikke forlange. Jeg synes desuden ikke, det er urimeligt, at du gør det for mig. Ikke i betragtning af, hvor mange gange du har vendt det blinde øje til i mit liv. Jeg gad ikke kede Gud med de nærmere årsager til, at det var rimeligt, jeg kom ud af fængslet i ét stykke. Han vidste hvorfor.

Jeg råbte mit nummer på det rigtige tidspunkt, selv om mine tanker var draget på langfart. Fisher var for langsom, og Grynteren vrissede en kommando til en af sine lakajer, der ville lære stakkels Fisher at svare rettidigt næste gang. Når han altså var blevet udskrevet fra infirmeriet. Jeg gjorde mig fjern i blikket, da lakajen med kniplen marcherede mod Fisher med målrettede skridt. *Gå forbi, gå forbi, gå forbi* messede jeg tavs. Montgomery havde engang fortalt mig, at lakajerne nogle gange uddelte afskedsgaver af den hårde slags. Jeg håbede ikke, at Grynteren havde brugt for meget tid på papir-

arbejdet denne morgen. Det plejede vist ikke at være hans stærke side – det var uddeling af tørre tæsk.

*

Hendes ansigt var ikke, som jeg huskede. Hendes øjne var ligesom ... forandrede. Jeg humpede den korte distance fra fængselsporten ud til den rustne stationcar med noget, jeg håbede lignede en kæk grimasse. Sandheden var, at jeg var øm over det hele af de slag, jeg havde fået af lakajens knippel dagen før.

Hun virkede så forpint, da hun rullede vinduet ned og hilste på mig med et stille hej. Jeg havde lyst til at omfavne hende, men det var ikke optimalt, når den ene part sad nede i et bilsæde.

"Hej!"

"Sæt dig ind," sagde hun bare. Ingen strålende velkomst, ikke engang et lille kysk kys.

Jeg lagde først mærke til størrelsen på hendes mave, da hun tog frakken af hjemme i stuen. Hun var tydeligvis gravid. Jeg sad i sofaen, og var det ikke fordi, jeg var så udmattet bare af at skulle forholde mig til det faktum, at jeg var en fri mand igen, var jeg sikkert gået amok. Jeg så træt på hendes askegrå ansigt, det lyse hår var nu halvvejs nede ad hendes ryg og ikke længere en kort page.

"Er der noget, du vil fortælle mig?" spurgte jeg hæst.

"Nej." Kort og afvisende.

"Elsker du ham?"

Hun burde vide, at jeg hentydede til barnets far. Hendes blå øjne turde ikke engang møde mit blik, søgte

blot tapetets falmede mønster, som om det kunne skjule en åbenbaring.

”Elsker du barnets far?”

Min stemme var ved at knække over. En knaldende hovedpine brød ud i min hjerne og gjorde en træls situation værre.

”Er det så svært at svare på?” brølede jeg og blev helt forskrækket over min egen vrede.

Jeg var da for katten ikke den første mand til at opfostre en andens barn. Min vrede havde ikke den ønskede effekt. Hun svarede ikke på mit spørgsmål, men brød i stedet sammen i en dyb, hjælpeløs hulken. Jeg sad rådvild et øjeblik, inden i mig kæmpede raseriet mod omsorgen for den kvinde, jeg elskede så højt. Jeg rejste mig og gik hen til hende, lagde armene om hende og holdt fast. Hun rystede, og der gik lang tid, før hendes gråd stilnede af. Vi slap hinanden, tavse. Stadig var der ikke kommet nogen forklaring på tilstedeværelsen af det barn i hendes mave, der havde presset mod min i flere minutter. Hun ville ikke svare mig nu, vidste jeg. Det krævede mere mod, end hun kunne samle sammen på dette tidspunkt.

Vi gik hen til sofaen og satte os, to mennesker, der engang havde været elskende og sjælspartnere. Nu var vi blot som to døde stenstøtter. Jeg blev nødt til at sige noget og bryde den forfærdelige tavshed, der skilte os ad.

”Det er rart at være hjemme,” begyndte jeg. ”Tror du, vi kunne køre hen på kirkegården og lægge en blomst på Jeffrys gravsten?”